

Հ Ա Յ Ը

Հայը նման է գետի մը հոսուն.
Եթե ընթացքը խափանել ուզեն,
Կանգ չառնէր բնավ, հորդելով հունեն,
Ժամբա կը բանա, կընթանա նորեն:

Հայը նման է ծառի մը դալար.
Գոս տերեւները կը թափին հովեն,
Մարդիկ ճյուղերը թեւ կը կտրեն,
Արմատը խորն է, ծառը կա նորեն:

Հայը նման է արեւին լուսեղ.
Եթե գլուխը կտրեն ու նետեն,
Ջերդ վերջալուսի արեւ հրեղեն,
Հաջորդ առավոտ կը ծագի նորեն:

Հայը նման է թռչունին փլունիկ.
Թռնամիներ չար ինչո՞ւ վայն կայրեն,
Չե՞ն գիտեր որ ան իր իսկ մոխիրեն
Կը ծնի՞, կապրի՞, կը թռչի՞ նորեն...:

